

ALS HIJ MAAR EEN VOETBALLER WORDT: de Syrische elfjarige Habib leeft alleen in België

‘Ze zeiden dat mijn ouders nog zouden komen, maar dat is niet gelukt’

Doodgewoon lijkt hij. Elf jaar oud. Goede punten op school, gek van Anderlecht. In de rand rond Brussel struikel je over dit soort kwa-jongens. Schijn bedriegt. Habib werd geboren in Syrië en woont nu in een opvangcentrum. Anderhalf jaar geleden stapte hij alleen van het vliegtuig in Zaventem. De politie stond hem op te wachten.

DOOR TINE PEETERS

“We reden van Syrië naar Turkije met de auto. Mama, papa en ik. Zonder dat de politie het wist”, vertelt Habib*. “De begeleiders zetten ons daar in een huisje aan het water. ‘s Avonds zijn ze ons dan komen halen en moest ik in een bootje naar Griekenland. Wij zaten met zeven in het bootje, dat de hele nacht heen en weer ging om mensen op te halen. Ik was niet bang, de mensen in het bootje waren al lang bij ons. We reisden al de hele tijd samen met hen. Het bootje bracht ons naar de kust van Griekenland. Mama en papa waren er nog niet. Toen moest ik alleen verder.”

Habib vertelt zijn verhaal schijnbaar emotioneel. Alleen het zenuwachtige gepeuter aan de noppen van zijn voetbalschoen verraadt dat hij dit liever verzwijgt. “De mensen in het bootje zeiden dat mijn ouders nog zouden komen. Dat ze nog zouden volgen, in het volgende bootje, maar dat is niet gelukt,” gaat hij verder. “Ze werden tegengehouden op het strand.”

LDD, N-VA, enzovoort

“In Griekenland ging er dan iemand mee op het vliegtuig. Een oude man. Hij lag constant te slapen. Toen we landen in België was er politie. Die meneer is opgepakt op de luchthaven en voor eventjes in de gevangenis gestopt. De politie heeft mij ook vragen gesteld. Waar ik vandaan kwam, welke reis ik had gemaakt. Daarna hebben ze

■ Habib, alleen op de wereld in de rand rond Brussel. ‘Volgend jaar mag ik naar het zesde leerjaar. Dan hoor ik bij de grote jongens.’

HABIB: Mama en papa heb ik na onze vlucht uit Syrië nooit meer gezien. Ze willen naar België komen, maar hun geld is op

kaart. Hij voetbalt bij een plaatselijke club - “Anderlecht zat vol” - maar meedoen aan de wedstrijden mag deze minimiddenvelder niet. Bij gebrek aan de juiste papieren. Maar het wetsvoorstel dat het parlement vandaag goedkeurt, maakt mogelijk dat Habib wél volwaardig lid wordt van de club. En dat is van levensbelang, verzekert hij.

Frietjes

Het verhaal van Habib is geen uitzondering. Jaarlijks worden er 2.500 niet-begeleide minderjarigen gevat in ons land. Vaak wordt ingezoomd op de jongeren die tegen de grens van de meerderjarigheid aanschurken en die een botskan krijgen om hun leeftijd te controleren. Een veel minder bekende groep zijn de bijna tweehonderd kinderen jonger dan twaalf jaar die hier elk jaar arriveren. Zonder ouders en zonder papieren.

Het centrum waar hij woont heeft veel weg van een groot, ietwat ontregeld gezin. Met pubers die het liefst van al de godganse dag voor de tv zouden hangen en kleine meisjes die altijd een jurkje van Mega Mindy willen dragen. Met frietjes op dinsdag en een (vaak verwenste) beurttrol om af te ruimen. De dagen van de kinderen die er verblijven, zijn zo normaal mogelijk. Habib gaat met de fiets naar school, eet daar ‘s middags zijn boterhammen op, en fietst tegen vier uur terug naar ‘huis’. Misschien mag hij deze week wel wat langer opblijven omdat hij zijn rapport gekregen heeft.

“Volgend jaar mag ik naar het zesde leerjaar”, zegt hij fier. “Dan hoor ik eindelijk bij de grote jongens.”

Syrië is even écht ver weg.

* Habib is een schuilnaam

Beterschap op komst voor niet-begeleide minderjarigen

Vandaag keurt het parlement een wet goed die het verblijf van de niet-begeleide minderjarigen in ons land beter zal regelen. Jaarlijks worden er 2.500 van deze kinderen en jongeren ‘gevat’ in ons land. Van die kinderen zijn er elk jaar 150 tot 200 jonger dan

twaalf. Zij worden door hun ouders alleen op het vliegtuig gezet of ‘verlozen’ hun vader en/of moeder onderweg naar België. De nieuwe wet voorziet nu een specifieke regeling voor de kinderen die geen asiel aanvragen. Er zal vanaf nu worden geprobeerd om

hen zo snel mogelijk terug te herenigen met hun ouders of andere familieleden die voor hen kunnen zorgen in het land waar zij legaal verblijven. Wat ook kan, is dat het kind alleen terugkeert naar zijn thuisland, als de garantie er is dat het er kan opgevangen

en verzorgd worden door de ouders, andere volwassenen of een ngo. Als deze opties mislukken, krijgt het kind de toelating om in ons land te blijven en wordt het opgevangen in een centrum. Nu kan in slechts 30 tot 40 procent van de gevallen het kind herenigd

worden met zijn ouders of familie. In de eerste vier maanden van dit jaar kwam 28 procent van deze minderjarigen uit Afghanistan, de rest van de top vijf wordt vervolledigd door Algerije, Guinee, Marokko en Servië.

(TP)

mij naar het opvangcentrum van Steenokkerzeel gebracht. Eerst wist ik niet waar ik was en wat er gebeurde, ik kon nog helemaal geen Nederlands. Er waren andere jongens die Arabisch kenden, en die hebben mij alles uitgelegd.”

Habibs ouders keerden terug naar Syrië, hij zit hier al anderhalf jaar in opvangcentrum Minor-Ndako aan de rand van Brussel. “Mama en papa heb ik na Griekenland nooit meer gezien. Ze willen naar België komen, maar hun geld is op. Ze hadden alles verkocht om hier te komen wonen.

Hun huis, hun meubels. Er blijft niks meer over. Papa werkt nu op een boerderij in een dorp, mama zorgt voor mijn broertjes. Ik heb nog twee broertjes. Ik bel hen op woensdag en maandag.” Maar de laatste keer kreeg Habib geen antwoord. Hij kan zijn ouders al vijf dagen niet meer bereiken.

“Ze wonen in een dorp, waar er geen oorlog is,” meent hij. “De oorlog blijft in de hoofdstad en zal niet naar de dorpen gaan. Daar ben ik zeker van.” Hij stopt abrupt. Meer wil hij niet zeggen. ‘s Avonds ligt hij wakker van de onlusten in zijn

land, hij is doodsbang dat zijn ouders en jongere broers iets zal overkomen. Maar dat wil hij liever niet aan de grote klok hangen. “Terug naar Syrië gaan?” zegt hij met een klein stemmetje. “Nee, nooit. Het leven is daar slecht. Ik kreeg er slaag op school. Ik wil hier blijven en voetballer worden. Bij Anderlecht? Het mag ook ergens anders zijn.”

Anderhalf jaar is Habib nu in België en hij spreekt zonder zichtbare moeite Nederlands. Vraag hem iets over voetbal, over RSC Anderlecht of de Belgische poli-

tië, en hij raffelt lijstjes af. Zelfs in bed zit hij te oefenen boven zijn schriften. De Vlaamse politieke partijen? LDD, N-VA, de groenen, spa, Open Vld en CD&V, hij somt ze zonder veel haperen op. “Het gaat niet goed in de politiek,” flapt hij eruit. “De N-VA is in één jaar 5 procent gestegen, de andere partijen gaan achteruit. Het gaat echt niet goed met de politici in België.” Hij schudt meewarig met zijn hoofd. Die grote mensen, je kunt er kop noch staart aan krijgen, zie je hem denken. Wat hij het liefst wil? Een witte

Snelheidscontroles op het viaduct?

“Tof hé!
Gratis op de foto!”

Wil je zelf ook elke dag even positief zijn als Uitgeruste Rudy? Lees dan zijn niet te missen slaaptips op www.uitgerusterudy.be. Een goede raad van De Slaapraad.

de slaapraad
wakt over uw slaap

Verruim je kijk op de haven.

Kom op zaterdag 25 juni naar de Vlaamse Havendag en ontdek wat er écht reilt en zeilt in onze vier Vlaamse havens. De havens van Antwerpen, Gent, Oostende en Zeebrugge heten je welkom! Surf naar vlaamsehavendag.be en plan je bezoek.

Vlaamse
Havendag.be
Zaterdag 25 juni 2011

Haven van Antwerpen HAVEN GENT Haven Oostende Haven Zeebrugge Vlaamse Havencommissie